I

(Įstatymo galią turintys teisės aktai)

DIREKTYVOS

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2010/41/ES

2010 m. liepos 7 d.

dėl vienodo požiūrio į savarankiškai dirbančius vyrus ir moteris principo taikymo, kuria panaikinama Tarybos direktyva 86/613/EEB

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 157 straipsnio 3 dalį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę [1],

laikydamiesi įprastos teisėkūros procedūros [2],

kadangi:

(1) 1986 m. gruodžio 11 d. Tarybos direktyva 86/613/EEB dėl vienodo požiūrio į vyrus ir moteris, kurie verčiasi savarankiška darbo veikla, įskaitant žemės ūkyje, principo taikymo ir dėl savarankiškai dirbančių moterų apsaugos nėštumo ir motinystės metu [3] užtikrinama, kad valstybėse narėse būtų taikomas vienodo požiūrio į vyrus ir moteris, kurie dirba savarankiškai arba padeda savarankiškai dirbantiems asmenims, principas. Savarankiškai dirbančių asmenų ir savarankiškai dirbančių asmenų sutuoktinių atžvilgiu Direktyva 86/613/EEB nebuvo labai veiksminga ir jos taikymo sritis turėtų būti peržiūrėta, nes diskriminacijos dėl lyties ir priekabiavimo atvejų pasitaiko ne tik tarp nuolatinį atlyginimą gaunančių darbuotojų, bet ir kitose srityse. Siekiant aiškumo ši direktyva turėtų pakeisti Direktyvą 86/613/EEB.

(2) Siekdama gerinti lyčių lygybės valdymą Komisija 2006 m. kovo 1 d. komunikate „Moterų ir vyrų lygybės gairės“ paskelbė persvarstysianti galiojančius Sąjungos teisės aktus dėl lyčių lygybės, kurie nebuvo įtraukti į dokumentų, kurie 2005 m. turi būti išdėstyti nauja redakcija, sąrašą ir, jei būtina, juos papildys, atnaujins arba išdėstys nauja redakcija. Direktyva 86/613/EEB į šį sąrašą įtraukta nebuvo.

(3) Taryba 2007 m. gruodžio 5 ir 6 d. išvadose „Moterų ir vyrų subalansuotas vaidmuo užimtumo, augimo ir socialinės sanglaudos srityje“ paragino Komisiją apsvarstyti būtinybę prireikus peržiūrėti Direktyvą 86/613/EEB, kad būtų apsaugotos savarankiškai dirbančių asmenų ir jiems padedančių sutuoktinių teisės, susijusios su motinyste ir tėvyste.

(4) Europos Parlamentas nuolat ragino Komisiją peržiūrėti Direktyvą 86/613/EEB, visų pirma, kad būtų sustiprinta savarankiškai dirbančių moterų apsauga motinystės metu ir pagerėtų savarankiškai dirbančių asmenų sutuoktinių padėtis.

(5) Europos Parlamentas jau išreiškė savo poziciją šioje srityje 1997 m. vasario 21 d. rezoliucijoje dėl savarankiška veikla užsiimantiems asmenims padedančių sutuoktinių [4].

(6) Komisija 2008 m. liepos 2 d. komunikate „Atnaujinta socialinė darbotvarkė. Galimybės, prieinamumas ir solidarumas XXI a. Europoje“ patvirtino poreikį imtis veiksmų mažinti lyčių nelygybę verslininkystės srityje bei gerinti darbo ir asmeninio gyvenimo suderinamumą.

---

[1] OL C 228, 2009 9 22, p. 107.

[2] 2009 m. gegužės 6 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje), 2010 m. kovo 8 d. Tarybos pozicija, priimta per pirmąjį svarstymą (OL C 123 E, 2010 5 12, p. 5), 2010 m. gegužės 18 d. Europos Parlamento pozicija.

[3] OL L 359, 1986 12 19, p. 56.

[4] OL C 85, 1997 3 17, p. 186.

(7) Šiuo metu galioja daug su vienodo požiūrio principo įgyvendinimu susijusių teisės aktų, taikomų savarankiško darbo srityje, visų pirma – 1978 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyva 79/7/EEB dėl vienodo požiūrio į vyrus ir moteris principo nuoseklaus įgyvendinimo socialinės apsaugos srityje [1] bei 2006 m. liepos 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/54/EB dėl moterų ir vyrų lygių galimybių ir vienodo požiūrio į moteris ir vyrus užimtumo bei profesinės veiklos srityje principo įgyvendinimo [2]. Todėl ši direktyva neturėtų būti taikoma srityse, kuriose jau taikomos kitos direktyvos.

(8) Šia direktyva nedaromas poveikis valstybių narių teisei organizuoti savo socialinės apsaugos sistemas. Valstybių narių išimtinė kompetencija organizuoti savo socialinės apsaugos sistemas apima, *inter alia*, sprendimus dėl tokių sistemų ir susijusių institucijų kūrimo, finansavimo bei valdymo ir sprendimus dėl išmokų pobūdžio ir jų mokėjimo būdų, įmokų dydžio ir galimybės naudotis sistema suteikimo sąlygų.

(9) Direktyva turėtų būti taikoma savarankiškai dirbantiems asmenims ir jų sutuoktiniams ar jų sugyventiniams, jei jie pripažįstami pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jie taip pripažįstami, kai jie nacionalinėje teisėje nustatytomis sąlygomis nuolat dalyvauja verslo veikloje. Siekiant pagerinti šių savarankiškai dirbančių asmenų sutuoktinių ir sugyventinių, jei jie pripažįstami pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jie taip pripažįstami, padėtį, jų darbas turėtų būti pripažįstamas.

(10) Ši direktyva neturėtų būti taikoma tose srityse, kurioms taikomos kitos vienodo požiūrio į vyrus ir moteris principo įgyvendinimo direktyvos, ypač 2004 m. gruodžio 13 d. Tarybos direktyva 2004/113/EB, įgyvendinanti vienodo požiūrio į moteris ir vyrus principą dėl galimybės naudotis prekėmis bei paslaugomis ir prekių tiekimo bei paslaugų teikimo [3], *inter alia*, Direktyvos 2004/113/EB 5 straipsnis dėl draudimo ir susijusių finansinių paslaugų ir toliau taikomas.

(11) Siekiant išvengti diskriminavimo dėl lyties, ši direktyva turėtų būti taikoma tiek tiesioginio, tiek netiesioginio diskriminavimo atvejais. Priekabiavimas ir seksualinis priekabiavimas turėtų būti laikomi diskriminavimu, taigi ir draudžiami.

(12) Ši direktyva neturėtų turėti poveikio nacionalinėje teisėje apibrėžtoms teisėms ir pareigoms, susijusioms su santuokine ar šeimine padėtimi.

(13) Vienodo požiūrio principas turėtų būti taikomas šios direktyvos taikymo sričiai priklausantiems savarankiškai dirbančių asmenų ir trečiųjų šalių santykiams, o ne savarankiškai dirbančių asmenų ir jų sutuoktinių ar sugyventinių santykiams.

(14) Vienodo požiūrio principo taikymas savarankiško darbo srityje reiškia, kad neturi būti diskriminacijos dėl lyties, pavyzdžiui, susijusios su įmonių steigimu, įrengimu ar plėtra arba bet kokios kitos savarankiškos veiklos pradėjimu ar plėtra.

(15) Valstybės narės pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 157 straipsnio 4 dalį gali toliau taikyti arba tvirtinti priemones, kuriomis būtų suteikiama tam tikrų pranašumų, kad nepakankamai atstovaujamai lyčiai būtų lengviau verstis savarankiško darbo veikla arba kad būtų užkirstas kelias profesinės veiklos sunkumams ar už juos būtų kompensuojama. Iš esmės priemonės, pavyzdžiui, pozityvūs veiksmai siekiant praktiškai užtikrinti lyčių lygybę, neturėtų būti laikomos vienodo požiūrio į vyrus ir moteris teisinio principo pažeidimu.

(16) Būtina užtikrinti, kad bendrovės, kurią kartu steigia sutuoktiniai arba sugyventiniai, jei jie pripažįstami pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jie taip pripažįstami, steigimui nebūtų taikomos griežtesnės sąlygos nei tos, kurios taikomos kitų asmenų bendrovės steigimui.

(17) Galimybę naudotis socialinės apsaugos sistema turinčių savarankiškai dirbančių asmenų sutuoktiniams ar sugyventiniams, jei jie pripažįstami pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jie taip pripažįstami, taip pat turėtų būti suteikta teisė naudotis socialinės apsaugos sistema, atsižvelgiant į jų dalyvavimą šeimos verslo veikloje. Iš valstybių narių turėtų būti reikalaujama imtis būtinų priemonių šiai socialinei apsaugai organizuoti pagal nacionalinę teisę. Visų pirma valstybės narės turi nuspręsti, ar ši socialinė apsauga turėtų būti įgyvendinama privaloma ar savanoriška tvarka. Valstybės narės gali nustatyti, kad ši socialinė apsauga gali būti proporcinga dalyvavimui savarankiškai dirbančio asmens veikloje ir (arba) įmokos dydžiui.

(18) Dėl ekonominio ir fizinio nėščių savarankiškai dirbančių moterų ir savarankiškai dirbančių asmenų nėščių sutuoktinių bei nėščių sugyventinių, jei jos pripažįstamos pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jos pripažįstamos, pažeidžiamumo būtina, kad joms būtų suteikta teisė į motinystės išmokas. Tokių išmokų skyrimo tvarkos nustatymas, įskaitant įmokų dydžio ir visos pašalpų bei išmokų mokėjimo tvarkos nustatymą, toliau priklauso valstybių narių kompetencijai, tačiau jos privalo laikytis būtiniausių šia direktyva nustatytų reikalavimų. Visų pirma valstybės narės gali nustatyti, kuriuo laikotarpiu prieš ir (arba) po gimdymo suteikiama teisė į motinystės išmokas.

[1] OL L 6, 1979 1 10, p. 24.
[2] OL L 204, 2006 7 26, p. 23.
[3] OL L 373, 2004 12 21, p. 37.

(19) Laikotarpis, kuriuo savarankiškai dirbančioms moterims ir savarankiškai dirbančių asmenų sutuoktinėms ar sugyventinėms, jei jos pripažįstamos pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jos pripažįstamos, užtikrinamos motinystės išmokos, yra panašus į Sąjungos lygiu galiojančią darbuotojų motinystės atostogų trukmę. Jei Sąjungos lygiu bus keičiama darbuotojų motinystės atostogų trukmė, Komisija turėtų Europos Parlamentui ir Tarybai pateikti ataskaitą, kurioje įvertinama, ar reikėtų keisti ir laikotarpį, kuriuo 2 straipsnyje nurodytoms savarankiškai dirbančioms moterims ir sutuoktinėms bei sugyventinėms skiriamos motinystės išmokos.

(20) Siekiant, kad būtų atsižvelgta į savarankiškos veiklos ypatumus, savarankiškai dirbančioms moterims ir savarankiškai dirbančių asmenų sutuoktinėms ar sugyventinėms, jei jos pripažįstamos pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jos pripažįstamos, turėtų būti suteikta galimybė naudotis teikiamomis laikino pavadavimo paslaugomis, sudarančiomis galimybę sustabdyti profesinę veiklą dėl nėštumo ar motinystės, arba visomis nacionalinėmis socialinėmis paslaugomis. Galimybė naudotis tomis paslaugomis gali būti alternatyva motinystės pašalpai arba sudaryti jos dalį.

(21) Asmenims, patyrusiems diskriminaciją dėl lyties, turėtų būti suteikiamos tinkamos teisinės apsaugos priemonės. Siekiant garantuoti veiksmingesnę apsaugą, asociacijoms, organizacijoms ir kitiems teisės subjektams turėtų būti suteikta teisė dalyvauti teismo procesuose kaip nukentėjusio asmens atstovams arba kaip jo rėmėjams, kaip tai nustato valstybės narės, nepažeidžiant nacionalinių teismo proceso taisyklių, kuriomis reglamentuojamas atstovavimas ir gynyba teismuose.

(22) Savarankiškai dirbančių asmenų ir jų sutuoktinių bei sugyventinių, jei jie pripažįstami pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jie taip pripažįstami, apsauga nuo diskriminacijos dėl lyties turėtų būti stiprinama užtikrinant, kad kiekvienoje valstybėje narėje būtų įstaiga ar įstaigos, kompetentingos analizuoti susijusias problemas, ieškoti galimų sprendimų ir teikti praktinę pagalbą nukentėjusiems asmenims. Tai gali būti ta pati įstaiga arba įstaigos, kurios nacionaliniu lygiu atsakingos už vienodo požiūrio principo įgyvendinimą.

(23) Šia direktyva nustatomi būtiniausi reikalavimai, tokiu būdu suteikiant valstybėms narėms galimybę nustatyti arba taikyti palankesnes nuostatas.

(24) Kadangi veiksmo, kurio reikia imtis, tikslo, t. y. užtikrinti bendrą aukštą apsaugos nuo diskriminacijos lygį visose valstybėse narėse, valstybės narės negali deramai pasiekti ir kadangi to tikslo būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikydamasi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Dalykas

1. Šia direktyva nustatomi vienodo požiūrio į savarankiškai dirbančius arba į savarankiškai dirbantiems asmenims padedančius vyrus ir moteris principo įgyvendinimo valstybėse narėse, kiek tai susiję su direktyvose 2006/54/EB ir 79/7/EEB nereglamentuojamais aspektais, pagrindai.

2. Vienodo požiūrio į moteris ir vyrus principas dėl galimybės naudotis prekėmis bei paslaugomis ir prekių tiekimo bei paslaugų teikimo ir toliau įgyvendinamas pagal Direktyvą 2004/113/EB.

2 straipsnis

Taikymo sritis

Ši direktyva taikoma:

a) savarankiškai dirbantiems asmenims, t. y. visiems asmenims, nacionalinės teisės nustatytomis sąlygomis besiverčiantiems savarankiška veikla, už kurią jie gauna atlygį;

b) savarankiškai dirbančių asmenų sutuoktiniams ar sugyventiniams, jei jie pripažįstami pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jie taip pripažįstami, kurie nėra jų darbuotojai ar verslo partneriai, tais atvejais, kai jie nacionalinėje teisėje nustatytomis sąlygomis nuolat dalyvauja savarankiškai dirbančio asmens veikloje ir atlieka tas pačias ar papildomas užduotis.

3 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

a) tiesioginė diskriminacija – kai dėl lyties vienam asmeniui sudaromos mažiau palankios sąlygos palyginti su sąlygomis, kurios panašioje situacijoje yra, buvo ar būtų sudarytos kitam asmeniui;

b) netiesioginė diskriminacija – kai dėl akivaizdžiai neutralios nuostatos, kriterijaus ar praktikos vienos lyties asmenys atsidurtų tam tikroje prastesnėje padėtyje nei kitos lyties asmenys, išskyrus atvejus, kai tą nuostatą, kriterijų ar praktiką objektyviai pateisina teisėtas tikslas, o to tikslo siekiama tinkamomis ir būtinomis priemonėmis;

c) priekabiavimas – kai nepageidaujamu elgesiu, susijusiu su asmens lytimi, siekiama pakenkti arba pakenkiama to asmens orumui ir siekiama sukurti arba sukuriama bauginanti, priešiška, menkinanti, žeminanti ar užgauli aplinka;

d) seksualinis priekabiavimas – kai bet kokiu nepageidaujamu žodiniu, nežodiniu ar fiziniu seksualinio pobūdžio elgesiu siekiama pakenkti arba pakenkiama asmens orumui, visų pirma kai sukuriama bauginanti, priešiška, menkinanti, žeminanti ar užgauli aplinka.

4 straipsnis

Vienodo požiūrio principas

1. Vienodo požiūrio principas reiškia, kad neturi būti jokios tiesioginės ar netiesioginės diskriminacijos dėl lyties viešajame ar privačiajame sektoriuose, pavyzdžiui, susijusios su įmonių steigimu, įrengimu ar plėtra arba su kitos savarankiškos veiklos pradėjimu ar plėtra.

2. Srityse, kurioms taikoma 1 dalis, priekabiavimas ir seksualinis priekabiavimas yra laikomi diskriminacija dėl lyties ir dėl to yra draudžiami. Kai asmuo atmeta tokį elgesį arba paklūsta jam, tai negali būti pagrindas priimti sprendimą, turintį įtakos tam asmeniui.

3. Srityse, kurioms taikoma 1 dalis, nurodymas diskriminuoti asmenis dėl lyties laikomas diskriminacija.

5 straipsnis

Pozityvūs veiksmai

Pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 157 straipsnio 4 dalį, siekdamos praktiškai užtikrinti visapusišką vyrų ir moterų lygybę profesiniame gyvenime, valstybės narės gali toliau taikyti arba patvirtinti priemones, kurių tikslas, pavyzdžiui, yra skatinti moterų verslumo iniciatyvas.

6 straipsnis

Bendrovės steigimas

Nedarydamos poveikio tam tikroms sąlygoms, vienodai taikomoms vyrams ir moterims, ketinantiems verstis tam tikra veikla, valstybės narės imasi priemonių, būtinų užtikrinti, kad bendrovės, kurią kartu steigia sutuoktiniai arba sugyventiniai, jei jie pripažįstami pagal nacionalinę teisę, ir ta apimtimi, kuria jie taip pripažįstami, steigimui nebūtų taikomos griežtesnės sąlygos nei tos, kurios taikomos kitų asmenų bendrovės steigimui.

7 straipsnis

Socialinė apsauga

1. Jei valstybėje narėje yra savarankiškai dirbantiems asmenims skirta socialinės apsaugos sistema, ta valstybė narė imasi reikiamų priemonių užtikrinti, kad 2 straipsnio b punkte nurodyti sutuoktiniai ir sugyventiniai galėtų naudotis socialine apsauga pagal nacionalinę teisę.

2. Valstybės narės gali nuspręsti, ar 1 dalyje nurodyta socialinė apsauga įgyvendinama privaloma ar savanoriška tvarka.

8 straipsnis

Motinystės išmokos

1. Valstybės narės imasi reikiamų priemonių užtikrinti, kad 2 straipsnyje nurodytoms savarankiškai dirbančioms moterims ir sutuoktinėms bei sugyventinėms pagal nacionalinę teisę galėtų būti suteikta pakankama motinystės pašalpa, kad jos galėtų ne mažiau kaip 14 savaičių sustabdyti profesinę veiklą dėl nėštumo ar motinystės.

2. Valstybės narės gali nuspręsti, ar 1 dalyje nurodyta motinystės pašalpa skiriama privaloma ar savanoriška tvarka.

3. 1 dalyje nurodyta pašalpa yra laikoma pakankama, jei ja užtikrinamos pajamos, ne mažesnės už:

a) pašalpą, kurią atitinkamas asmuo gautų jo veiklai nutrūkus dėl su sveikata susijusių priežasčių; ir (arba)

b) vidutines pajamas ar pelną, negautus palyginti su prieš tai buvusiu tokios pat trukmės laikotarpiu, laikantis pagal nacionalinę teisę nustatytos viršutinės ribos; ir (arba)

c) kitą pagal nacionalinę teisę skiriamą su šeima susijusią pašalpą, laikantis pagal nacionalinę teisę nustatytos viršutinės ribos.

4. Valstybės narės imasi reikiamų priemonių užtikrinti, kad 2 straipsnyje nurodytoms savarankiškai dirbančioms moterims ir sutuoktinėms bei sugyventinėms būtų prieinamos laikino pavadavimo paslaugos ar nacionalinės socialinės paslaugos. Valstybės narės gali nustatyti, kad galimybė gauti tas paslaugas yra šio straipsnio 1 dalyje nurodytos pašalpos alternatyva arba jos dalis.

9 straipsnis

Teisių gynimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad siekiant vykdyti įpareigojimus pagal šią direktyvą visiems asmenims, manantiems, kad jie patyrė nuostolių ar žalos dėl vienodo požiūrio principo netaikymo jų atžvilgiu, net pasibaigus tariamai diskriminuojantiems santykiams, būtų prieinamos teisminės arba administracinės procedūros, įskaitant (kai valstybės narės mano, kad tai tinkama) taikinimo procedūras.

2. Valstybės narės užtikrina, kad asociacijos, organizacijos ir kiti teisės subjektai, kurie remiantis jų nacionalinėje teisėje nustatytais kriterijais yra teisėtai suinteresuoti užtikrinti šios direktyvos laikymąsi, galėtų nukentėjusio asmens vardu arba jį remdami, gavę to asmens sutikimą, dalyvauti visose teisminėse arba administracinėse procedūrose šioje direktyvoje nustatytiems įpareigojimams įgyvendinti.

3. 1 ir 2 dalys neturi poveikio nacionalinėms taisyklėms, kuriomis nustatomi terminai, per kuriuos turi būti pateikti ieškiniai, susiję su vienodo požiūrio principu.

10 straipsnis

Kompensavimas arba žalos atlyginimas

Valstybės narės savo nacionalinėse teisinėse sistemose nustato tokias priemones, kurios būtinos nuostoliams arba žalai, kurią dėl diskriminacijos dėl lyties patyrė asmuo, realiai ir veiksmingai kompensuoti ar atlyginti (kaip nustato valstybės narės), o kompensacija ar atlyginimas turi būti atgrasantys ir proporcingi patirtiems nuostoliams ar padarytai žalai. Toks kompensavimas ar žalos atlyginimas nėra ribojamas iš anksto nustatant didžiausią sumos ribą.

11 straipsnis

Lygybės įstaigos

1. Valstybės narės imasi būtinų priemonių siekdamos užtikrinti, kad pagal Direktyvos 2006/54/EB 20 straipsnį paskirta įstaiga arba įstaigos taip pat būtų kompetentingos skatinti, analizuoti, stebėti ir remti vienodą požiūrį į visus asmenis, kuriems taikoma ši direktyva, nediskriminuojant dėl lyties.

2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodytos įstaigos, be kitų, įgyvendintų šiuos uždavinius:

a) nedarydamos poveikio nukentėjusių asmenų ir 9 straipsnio 2 dalyje nurodytų asociacijų, organizacijų ir kitų teisės subjektų teisėms, teiktų nepriklausomą pagalbą diskriminacijos aukoms nagrinėdamos jų skundus dėl diskriminacijos;

b) atliktų nepriklausomus tyrimus dėl diskriminacijos;

c) skelbtų nepriklausomas ataskaitas ir teiktų rekomendacijas visais su tokia diskriminacija susijusiais klausimais;

d) atitinkamu lygiu keistųsi turima informacija su atitinkamomis Europos įstaigomis, pvz., Europos lyčių lygybės institutu.

12 straipsnis

Lyčių aspekto integravimas

Valstybės narės, rengdamos ir įgyvendindamos įstatymus ir kitus teisės aktus, politiką ir veiklą šioje direktyvoje nurodytose srityse, skiria ypatingą dėmesį vyrų ir moterų lygybės tikslui.

13 straipsnis

Informacijos platinimas

Valstybės narės užtikrina, kad visoje jų teritorijoje suinteresuotiems asmenims atitinkamomis priemonėmis būtų pranešta apie nuostatas, priimtas pagal šią direktyvą, ir jau galiojančias susijusias nuostatas.

14 straipsnis

Apsaugos lygis

Valstybės narės gali nustatyti arba toliau taikyti nuostatas, kurios būtų palankesnės nei šios direktyvos nuostatos, siekiant užtikrinti vienodo požiūrio į vyrus ir moteris principą.

Šios direktyvos įgyvendinimas jokiomis aplinkybėmis nesuteikia pagrindo apsaugos nuo diskriminacijos lygiui, kurį valstybės narės jau užtikrina šioje direktyvoje aptariamose srityse, sumažinti.

15 straipsnis

Ataskaitos

1. Valstybės narės perduoda Komisijai visą turimą informaciją apie šios direktyvos taikymą ne vėliau kaip 2015 m. rugpjūčio 5 d.

Komisija parengia suvestinę ataskaitą ir pateikia ją Europos Parlamentui ir Tarybai ne vėliau kaip 2016 m. rugpjūčio 5 d. Toje ataskaitoje turėtų būti atsižvelgta į visus teisės aktų, susijusių su darbuotojų motinystės atostogų trukme, pakeitimus. Jei reikia, kartu su ta ataskaita pateikiami pasiūlymai dėl šios direktyvos pakeitimo.

2. Komisijos ataskaitoje atsižvelgiama į suinteresuotųjų subjektų nuomonę.

16 straipsnis

Įgyvendinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliotų įstatymai ir kiti teisės aktai, būtini šiai direktyvai įgyvendinti ne vėliau kaip 2012 m. rugpjūčio 5 d. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų nuostatų tekstus.

Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Kai tai būtina siekiant atsižvelgti į tam tikrus sunkumus, valstybėms narėms prireikus gali būti suteiktas papildomas dvejų metų laikotarpis iki 2014 m. rugpjūčio 5 d. 7 straipsniui įgyvendinti ir 8 straipsniui dėl 2 straipsnio b punkte nurodytų moterų sutuoktinių ir sugyventinių įgyvendinti.

3. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

17 straipsnis

Panaikinimas

Direktyva 86/613/EEB panaikinama nuo 2012 m. rugpjūčio 5 d.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą.

18 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje.*

19 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre 2010 m. liepos 7 d.

Europos Parlamento vardu	*Tarybos vardu*
Pirmininkas	*Pirmininkas*
J. BUZEK	O. CHASTEL